

Sygn. akt III Ca 68/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 12 czerwca 2014 r.

Sąd Okręgowy w Gliwicach III Wydział Cywilny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący - Sędzia SO Magdalena Balion - Hajduk

Sędzia SO Gabriela Sobczyk (spr.)

Sędzia SR del. Maryla Majewska – Lewandowska

Protokolant Iwona Reterska

po rozpoznaniu w dniu 12 czerwca 2014 r. w Gliwicach na rozprawie

sprawy z powództwa T. S.

przeciwko Towarzystwu (...) Spółce Akcyjnej w W.

o zapłatę

na skutek apelacji powoda

od wyroku Sądu Rejonowego w Wodzisławiu Śląskim

z dnia 18 października 2013r., sygn. akt I C 751/12

1 zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że:

a zasądza od pozwanej na rzecz powoda kwotę 1.802,66 zł (tysiąc osiemset dwa złote i 66/100);

b oddala powództwo w pozostałej części;

c zasądza od pozwanej na rzecz powoda kwotę 518,44 zł (pięćset osiemnaście złotych i 44/100) tytułem kosztów procesu;

1 zasądza od pozwanej na rzecz powoda kwotę 391 zł (trzysta dziewięćdziesiąt jeden złotych) tytułem zwrotu kosztów postępowania odwoławczego.

SSR del. Maryla Majewska - Lewandowska SSO Magdalena Balion – Hajduk SSO Gabriela Sobczyk

Sygn. akt III Ca 68/14

UZASADNIENIE

Powód T. S. domagał się zasądzenia od pozwanej (...) Spółki Akcyjnej w W. kwoty 2610,56 zł z odsetkami ustawowymi od dnia 7 kwietnia 2012r. tytułu reszty odszkodowania należnego z tytułu uszkodzenia pojazdu O. (...) nr rej. (...) stanowiącego własność B. i A. K.. Powód wnosił, że sprawca szkody ubezpieczony był u pozwanej, a on sam nabył wierzycelność w drodze cesji od poszkodowanych. Wskazał, że na odszkodowanie składało się zwrot kosztów naprawy w kwocie 2883,98zł, dochodził nadto kwoty 3136,50zł z tytułu najmu pojazdu zastępczego, który był niezbędny

poszkodowanym przez cały okres naprawy pojazdu. Wskazał nadto, że poniósł koszt wykonania kosztorysu w kwocie 221,40zł. Wyliczył, że dochodzona kwota stanowi nieuregulowaną część odszkodowania.

Pozwana wniosła o oddalenie powództwa oraz o zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego kosztów procesu, wskazał w uzasadnieniu że nie przeczy zaistnieniu kolizji, nadto przyznał, że podjął przedprocesowo decyzję o przyznaniu odszkodowania za uszkodzony pojazd w kwocie 1081,32 zł oraz tytułem zwrotu kosztów wynajmu samochodu zastępczego w kwocie 2550zł. nie uwzględnił zaś roszczenia o wypłatę odszkodowania w związku z kosztami sporządzenia kosztorysu. Zgłosił szereg zarzutów odnoszących się do kosztów naprawy samochodu, a to nieprzedstawienie przez powoda faktur za zakup części zamiennych, czy faktury za naprawę pojazdu wystawionej poszkodowanym. Wskazał, z uwagi na wiek samochodu wystarczające było posłużenie się częściami zamiennymi ze znakiem jakości Q, a nie oryginalnymi. Odnośnie kosztów wynajmu samochodu zastępczego kwestionował stawkę wynajmu podaną przez powoda, wskazując, że uważa, że stawka w wysokości 150zł brutto odpowiada wartościom rynkowym, nadto wskazał, że uznaje za zasadny najem pojazdu za 17 dni.

Zaskarżonym wyrokiem Sąd Rejonowy w Wodzisławiu Śląskim oddalił powództwo T. S. przeciwko (...) Spółce Akcyjnej w W. o zapłatę kwoty 2610,56zł oraz zasądził od powoda na rzecz pozwanej kwotę 839,98zł tytułem zwrotu kosztów postępowania.

W uzasadnieniu Sąd Rejonowy ustalił, że w wyniku kolizji drogowej z dnia 3 marca 2011r. uszkodzeniu uległ samochód marki O. (...) o nr rej. (...) stanowiący własność B. i A. K.. Sprawca szkody w momencie kolizji był ubezpieczony u pozwanego. Właściciele uszkodzonego pojazdu scedowali swą wierzytelność do odszkodowania na rzecz powoda. Pozwany wypłacił poszkodowanym kwotę 1.081,32zł tytułem zwrotu kosztów naprawy pojazdu oraz kwotę 2.550,00zł tytułem kosztów wynajmu samochodu zastępczego, co dało łącznie kwotę 3.631,32 odszkodowania.

Powód dokonał przeliczenia wysokości szkody w pojeździe i wezwał pozwanego do zapłaty kwoty 5.160,56zł w terminie 7 dni od dnia otrzymania wezwania. Na powyższą kwotę złożył się koszt wynajmu samochodu zastępczego za 17 dni (3.136,50zł), koszt sporządzenia kalkulacji szkody (221,40) oraz dalsza niewypłacona część należnego powodowi odszkodowania z tytułu szkód w pojeździe, a wynikająca z kalkulacji sporządzonej przez powoda.

Dokonując analizy szkód w pojeździe biegły ustalił, że koszt naprawy jest niższy od wartości samochodu, co stanowiło o opłacalności jego naprawy. Koszt naprawy przy zastosowaniu nowych oryginalnych fabrycznie części zamiennych ustalił na kwotę 2.883,98zł przy stawce za roboczogodzinę 95zł. Użycie nowych części nie powoduje wzrostu wartości pojazdu. Biegły ustalił ponadto, że technologiczny czas naprawy pojazdu nie powinien przekroczyć 4 dni, a uzasadniony okolicznościami koszt najmu samochodu zastępczego 996,30zł brutto, a parkowanie 92,25zł brutto. Średnia cena wynajmu pojazdu wynosi 110,70zł brutto za dzień, przy czym czas na jaki uzasadniony był najem samochodu zastępczego wynosił 4 dni robocze (czas naprawy uszkodzonego pojazdu).

Sąd Rejonowy ustalił, że okres wynajęcia samochodu wskazany przez powoda - 17 dni nie znalazł odzwierciedlenia w zebranych w sprawie materiale dowodowym. Zaprzeczył temu biegły w swej opinii wskazując, że czas niezbędny do naprawy wynosił 4 dni, a przede wszystkim okoliczności korzystania z samochodu zastępczego nie potwierdziła właścicielka pojazdu – B. K., która słuchana na rozprawie m.in. na okoliczność kosztów wypożyczenia i czasu użytkowania samochodu zastępczego potwierdziła, że jej samochód uległ uszkodzeniu na parkingu, był stłuczony jego przód, nie potwierdzając, by w ogóle korzystała z samochodu zastępczego, kwitując, że nie ma nic więcej do powiedzenia w sprawie.

Sąd dał wiarę opinii biegłego M. D., ponieważ była jasna i logiczna. Została poparta rzeczowymi badaniami, a wyprowadzone z badań wnioski zostały należycie uzasadnione.

W tym stanie faktycznym Sąd Rejonowy wskazał, że bezsporne między stronami było wystąpienie szkody w pojeździe O. (...), za którą odpowiedzialność ponosi pozwany zakład ubezpieczeń. Strony spierały się o wysokość odszkodowania.

Podniósł, że ogólna zasada odpowiedzialności deliktowej wynika z art. 415 kc i sprowadza się wyrównania szkody, wynikającej z zawinienia sprawcy. Zasada ta ma pełne zastosowanie w przypadku zderzenia się mechanicznych środków komunikacji, poruszanych za pomocą sił przyrody (art. 436 § 2 kc). Wskazał następnie na treść art. 822 kc i art. 805 kc.

Podniósł, że wysokość odszkodowania powinna być ustalona według reguł określonych w art. 363 kc. Odszkodowanie ustala się i wypłaca w granicach odpowiedzialności cywilnej posiadacza lub kierującego pojazdem, najwyżej jednak do ustalonej w umowie ubezpieczenia sumy gwarancyjnej (art. 36 ust. 1 ustawy o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych z dnia 22 maja 2003 r. (Dz.U. Nr 124, poz. 1152)). Poszkodowany może zgłosić swoje roszczenie bezpośrednio wobec zakładu ubezpieczeń (art. 19 ust. 1 ww. ustawy).

Podał następnie, że zgodnie ze stanowiskiem Sądu Najwyższego, obowiązek naprawienia szkody przez wypłatę odpowiedniej sumy pieniężnej powstaje z chwilą wyrządzenia szkody i nie jest uzależniony od tego, czy poszkodowany dokonał naprawy rzeczy i czy w ogóle zamierza ją naprawić, odszkodowanie bowiem ma wyrównać uszczerbek majątkowy powstały w wyniku zdarzenia wyrządzającego szkodę, istniejący od chwili wyrządzenia szkody do czasu, gdy zobowiązany wypłaci poszkodowanemu sumę pieniężną odpowiadającą szkodzie ustalonej w sposób przewidziany prawem. Przy takim rozumieniu szkody i obowiązku odszkodowawczego nie ma znaczenia, jakim kosztem poszkodowany faktycznie dokonał naprawy rzeczy i czy w ogóle to uczynił albo zamierza uczynić. Dlatego dla określenia wysokości należnego poszkodowanemu od zakładu ubezpieczeń odszkodowania za szkodę wynikającą z uszkodzenia pojazdu w wypadku komunikacyjnym nie ma znaczenia fakt, że poszkodowany nie wykonał jeszcze naprawy pojazdu (uchwała Sądu Najwyższego z dnia 15 listopada 2001 r., III CZP 68/01, OSNC 2002, nr 6, poz. 74).

Gdy zatem naprawa pojazdu przywróci mu jego wartość sprzed wypadku, odszkodowanie winno odpowiadać kosztom takiej właśnie naprawy ustalonym przez rzeczoznawcę. Zgodnie z art. 363 § 2 kc, wysokość tak określonego odszkodowania powinna być ustalona według cen części zamiennych i usług koniecznych do wykonania naprawy (co do zasady mają być to ceny z daty ustalania odszkodowania).

Wskazał, że z przytoczonych przepisów, wynikają istotne dla rozstrzygnięcia niniejszej sprawy reguły ustalania wysokości odszkodowania. Po pierwsze, ubezpieczyciel nie może narzucać zamiany uszkodzonych elementów na nieoryginalne przez uwzględnianie amortyzacji, a tym samym licząc koszty części zamiennych po cenach części nieoryginalnych. Wymiana części uszkodzonych, ale oryginalnych na nowe i oryginalne nie wpływa na wartość auta. Poszkodowanemu należy się odszkodowanie za uszkodzenie auta i tylko od niego zależy czy naprawi auto czy nie. Po drugie, poszkodowany mógłby dokonać naprawy samochodu np. w miejscu zamieszkania lub w miejscu uszkodzenia samochodu. Miejsca te wyznaczają jednocześnie rynek lokalny usług naprawczych, tj. krąg podmiotów świadczących usługi naprawcze na określonym obszarze. Jeżeli zatem poniesione przez poszkodowanego koszty naprawy samochodu odpowiadają cenom stosowanym przez usługodawców na lokalnym rynku, ubezpieczyciel nie ma podstaw do odmowy wypłaty odszkodowania odpowiadającego wspomnianym kosztom (uchwała SN z dnia 2003.06.13 III CZP 32/03 OSNC 2004/4/51).

Sąd Rejonowy wskazał, że ponoszenie przez poszkodowanego kosztów najmu samochodu zastępczego pozostaje w normalnym związku przyczynowym z wypadkiem komunikacyjnym [tak Sąd Najwyższy m. in. w wyroku z dnia 2 lipca 2004 r. sygn. akt II CK 412/03, oraz w wyroku z dnia 5 listopada 2004 r. sygn. akt II CK 494/03]. Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 8 września 2004 r. sygn. akt IV CK 672/03 wskazał, że postulat pełnego odszkodowania przemawia za przyjęciem stanowiska o potrzebie zwrotu przez ubezpieczyciela tzw. wydatków koniecznych, potrzebnych na czasowe używanie zastępczego środka transportu w związku z niemożliwością korzystania wskutek zniszczenia. Termin „wydatków koniecznych” oznacza przy tym wydatek niezbędny dla korzystania z innego pojazdu w takim samym zakresie, w jakim poszkodowany korzystałby ze swego środka lokomocji, gdyby mu szkody nie wyrządzono. Najem pojazdu zastępczego nie jest zarezerwowany jedynie dla osób prowadzących działalność gospodarczą.

Okresem zaś, za który przysługuje poszkodowanemu zwrot kosztów pojazdu zastępczego jest okres, w którym poszkodowany faktycznie nie był w stanie używać własnego pojazdu.

Sąd Rejonowy wskazał, że biegły z zakresu techniki motoryzacyjnej analizując dokumentację ustalił, że koszt naprawy pojazdu jest niższy od jego wartości, zatem jego naprawa była uzasadniona. Dokonał badania kosztów naprawy uszkodzonego pojazdu i wyliczył je na sumę 2.883,98 zł. Biegły wykazał nadto, że przyjęta przez powoda stawka 95 zł netto za roboczogodzinę nie była zawyżona, a użycie nowych części nie powoduje wzrostu wartości pojazdu.

Biegły ustalił także, że technologiczny czas naprawy samochodu nie powinien przekroczyć 4 dni, a uzasadniony okolicznościami czas najmu samochodu zastępczego 996,30zł brutto, a parkowanie 92,25zł brutto. Średnia cena wynajmu pojazdu wynosi 110,70zł brutto za dzień, przy czym czas, na jaki uzasadniony był najem samochodu zastępczego wynosił 4 dni robocze (czas naprawy uszkodzonego pojazdu).

Powód nie zakwestionował opinii w zakresie ustalenia kosztów naprawy pojazdu. Podniósł jednak, że pozwany w pełni uznał zasadność wskazanego w fakturze (...) dniowego okresu wypożyczenia samochodu zastępczego, a długość tego okresu wynikała z czasu oczekiwania na otrzymanie protokołu z oględzin. Powód zakwestionował również dzienną stawkę wynajmu samochodu ponownie wskazując, że stawka rynkowa wynosi 150zł netto. Pozwany nie wniósł zastrzeżeń do opinii.

Sąd Rejonowy wskazał, że bezzasadne są zarzuty powoda jakoby uzasadnione było korzystanie przez poszkodowanego z samochodu zastępczego przez okres aż 17 dni, a także to że stawka za jeden dzień najmu pojazdu winna wynosić 150zł netto. Kluczowymi w tym zakresie w ocenie Sądu Rejonowego były zeznania świadka – właścicielki uszkodzonego pojazdu B. K., która słuchana na rozprawie nie potwierdziła, by w okresie naprawy uszkodzonego pojazdu w ogóle korzystała z samochodu zastępczego. Sąd Rejonowy dał wiarę zeznaniom świadka, co w konsekwencji prowadzi do wniosku, że do najmu samochodu zastępczego w ogóle nie doszło, a powód nie przedstawił na okoliczność przeczącą żadnych innych dowodów, poza sporządzoną przez siebie fakturą VAT, która w kontekście zeznań świadka nie jest wiarygodna. Tym samym konieczność korzystania z samochodu zastępczego nie została przez powoda wykazana i to mimo ciężącego na nim obowiązku płynącego z art.6kc. Jednocześnie Sąd przyjął, że powód nie wykazał istnienia związku przyczynowego pomiędzy szkodą a kosztem sporządzenia kalkulacji (221,40zł brutto). Sporządzenie kosztorysu wiąże się z podstawową działalnością warsztatu, zatem brak podstaw do zasądzenia kosztów jego sporządzenia.

Ponadto Sąd Rejonowy wskazał, że powód utrzymywał w pozwie, iż pozwany wypłacił mu kwotę 13 631,32 zł (k. 6). W tym stanie rzeczy brak jest podstaw faktycznych do dalszego uzupełnienia sumy odszkodowania.

Mając na względzie powyższe, na podstawie wyżej powołanych przepisów, Sąd Rejonowy powództwo oddalił wskazując, że skoro koszt naprawy pojazdu wyniósł 2.883,98zł, to wypłacona do tej pory przez pozwanego kwota odszkodowania w pełni rekompensuje roszczenia powoda.

Rozstrzygnięcie o kosztach postępowania Sąd Rejonowy oparł na art. 98§1kpc.

Apelację od tego wyroku w części, a to co do kwoty 1802,66 zł wniósł powód, domagając się zmiany zaskarżonego wyroku i zasądzenia w/w kwoty, zarzucając wyrokowi naruszenie art.233§1kpc poprzez błędną ocenę materiału dowodowego, w szczególności poprzez oddalenie w całości powództwa pomimo, że z treści opinii biegłego jednoznacznie wynikało, że wypłacone przez pozwanego odszkodowanie za naprawę auta było niższe od kosztów naprawy auta wyliczonych przez biegłego, a nadto poprzez nieuwzględnienie wyliczeń dokonanych przez biegłego co do odszkodowania należnego powodowi. Zarzucił ponadto naruszenie art.229 kpc poprzez nieuwzględnienie tego, że pozwany w odpowiedzi na pozew podał, że za szkodę w pojeździe wypłacił odszkodowanie w wysokości 1081,32 zł. Zarzucił nadto naruszenie art. 278§1kpc poprzez niezastosowanie i pominięcie ustaleń i wyliczeń biegłego dokonanych w sprawie oraz art. 328 kpc poprzez nieprzedstawienie przez Sąd wyjaśnienia dlaczego w procesie orzekania Sąd nie przyjął ustaleń biegłego w zakresie kosztów naprawy pojazdu.

Zarzucał ponadto naruszenie art.822§1kc poprzez uznanie, że pozwany ma prawo spełnić świadczenie w niższej wysokości aniżeli faktyczna wartość szkody potwierdzonej opinią biegłego. Powód wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i zasądzenie kwoty 1802,66zł wraz z odsetkami ustawowymi od 7 kwietnia 2012r. oraz zasądzenie kosztów postępowania za I i II instancję.

Pozwana wniosła o oddalenie apelacji i zasądzenie kosztów postępowania odwoławczego.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja zasługiwała na uwzględnienie.

Dokonane przez Sąd Rejonowy ustalenia są prawidłowe, aczkolwiek wymagają one uzupełnienia. Uzupełnić je należało o tyle, że w postępowaniu likwidacyjnym pozwana wypłacając kwotę 1081,32 zł oraz 2550 zł skierowała do poszkodowanych pisma wskazujące, że pierwszą z tych kwot wypłaca jako odszkodowanie za naprawę pojazdu, a kwotę 2550 zł jako odszkodowanie za wynajem pojazdu zastępczego. Ponownie w odpowiedzi na pozew wyraźnie wskazała na takie zaliczenie wypłaconych kwot. Powyższe oświadczenia pozwanej należy uznać jako wskazanie przez dłużnika długu, który poprzez dokonaną wpłatę chce zaspokoić (art. 451§1kc). Pozwana zatem w zakresie roszczenia o odszkodowanie za wynajem pojazdu zastępczego poprzez zapłatę kwoty 2550 zł uznała roszczenia powoda o zwrot kosztów wynajmu za okres 17 dni za cenę po 150zł brutto za dzień wynajmu.

Niezasadnie Sąd Rejonowy przy tym z lakonicznych zeznań poszkodowanej B. K. wywiódł wniosek o tym, że nie wynajmowała ona pojazdu zastępczego. Brak wyraźnego stwierdzenia poszkodowanej co do tej okoliczności świadczy jedynie o braku pytania skierowanego do niej co do tego wynajmu, a nie o tym, że samochodu nie wynajmowała. O tym, że samochód faktycznie był przez nią wynajmowany, świadczy zarówno jej pismo skierowane do pozwanej o potrzebie wynajmu samochodu zastępczego z dnia 5 marca 2012r., jak i jej podpis na fakturze dotyczącej wynajmu pojazdu (vide: akta szkodowe).

Z powyższym uzupełnieniem Sąd Okręgowy przyjmuje ustalenia Sądu Rejonowego za własne.

Na tle tych ustaleń wskazać należy, że ogólne wywody prawne Sądu Rejonowego dotyczące zasad wypłaty odszkodowania uznać należy za prawidłowe. Sąd Rejonowy odnosząc je do niniejszej sprawy pominął jednak, że pozwana wypłacając kwotę 2550 zł i zaznaczając, że kwota ta dotyczy najmu pojazdu zastępczego zaspokoiła jeden z długów powoda. Treść pisma pochodzącego z tej samej daty co polecenie przelewu, jak i treść odpowiedzi na pozew skierowanej wprost do powoda jako nabywcy wiarytelności należy rozpatrywać w kontekście art. 451§1kc. Skoro zaś pozwana jako dłużnik wskazała dług, który chce zaspokoić, nie było możliwości zaliczenia wypłaconej kwoty 2550zł na poczet odszkodowania za naprawę pojazdu. Wskazanie takie wiąże bowiem obie strony. Jak wynika z judykatury, oświadczenie o zarachowaniu dłużnik złożyć może już przy spełnianiu świadczenia. Takie oświadczenie dłużnik może również złożyć już po spełnieniu świadczenia, najpóźniej jednak przy przyjęciu (bez zastrzeżeń) pokwitowania, w którym wierzyciel zaliczył świadczenie na jeden z długów (por. wyrok SN z dnia 24 czerwca 2005 r., V CK 806/2004 i komentarz do art. 451kc Agnieszki Rzeteckiej-Gil, Lex/el. 2011). Nadmienić należy, że pismo z dnia 24.04.2012r. zawierające informację, że kwota 2550zł zostaje wypłacona zostało przesłane do wiadomości powoda. Co prawda brak w aktach dowodu doręczenia mu tego pisma, jednak skoro z postępowania nie wynika, powód wydał pozwanej pokwitowanie w/w kwoty, zatem skierowanie do niego odpowiedzi na pozew z tym samym wskazaniem przeznaczenia wypłaconych kwot stanowi dowód, że najpóźniej w momencie doręczenia odpowiedzi na pozew oświadczenie pozwanej o sposobie zarachowania wypłaconej kwoty dotarło do powoda i jako takie jest dla stron wiążące. Jest ono tym samym wiążące także dla Sądu rozstrzygającego w niniejszej sprawie.

Nadmienić należy, że uznanie przez pozwaną roszczenia co do wynajmu samochodu zastępczego przez okres 17 dni i za kwotę po 150zł brutto dziennie było przez nią przemyślane (o czym świadczy analiza okresu wynajmu dokonana przez pracowników pozwanej w aktach szkody) i konsekwentne, bo potwierdzone w toku procesu.

Nadmienić należy, że zawarcie w pozwie zapisu o wypłacie kwoty 13631,32zł(zamiast prawidłowego wskazania kwoty 3631,32zł) wobec stanowiska pozwanej, treści zgromadzonych dokumentów oraz kontekstu wyводу uzasadnienia pozwu (wyniku odejmowania podanego przez powoda) było jednoznacznie omyłką pisarską, która nie mogła decydować o wyniku postępowania.

Niezależnie zatem od treści opinii biegłego w części dotyczącej zasadności okresu wynajmu samochodu zastępczego oraz ceny wynajmu za 1 dzień, Sąd Rejonowy nie mógł wobec opisanego oświadczenia pozwanej o zarachowaniu uznać wypłaconej kwoty 2550zł jako zaspokajającej inny dług powoda, a to dług z tytułu odszkodowania za naprawę pojazdu. Skoro zatem z tytułu naprawy pojazdu pozwana wypłaciła kwotę 1081,32 zł, a należne odszkodowanie z tego tytułu wynosi kwotę 2883,98zł, zatem należało z tego tytułu zasądzić na rzecz powoda wskazaną w apelacji kwotę 1802,66 zł.

Z tych powodów w oparciu o art.386§1kpc apelację uwzględniono, zmieniając zaskarżony wyrok. Rozstrzygnięcie o kosztach postępowania przed Sądem I instancji oparto o art. 100 kpc, dokonując stosunkowego rozdzielenia kosztów, przy uwzględnieniu, że powód wygrał sprawę ostatecznie w 69%. W postępowaniu odwoławczym wobec uwzględnienia apelacji kosztami postępowania na podstawie art.98§1i3kpc w zw.z art.99 kpc w zw. z art.391§1 kpc obciążono w całości pozwaną, zaliczając do nich kwotę opłaty od apelacji (91zł) oraz wynagrodzenie pełnomocnika powoda- w kwocie 300 zł, ustalone na podstawie §6 pkt 3 w zw. z §12 ust.1 pkt1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu(t. jedn. Dz. U. z 2013 poz. 490).

SSR(del.) Maryla Majewska-Lewandowska SSO Magdalena Balion-Hajduk SSO Gabriela Sobczyk